

Full diocesà

31 de maig del 2015

p5 — Jornada sacerdotal de final de curs a Vic

p6 i p7 — Experiència d'evangelització a la presó

Mare de Déu de l'Ajuda

*Amb la porta ben oberta
perquè no hàgiu de trucar:
Ja fa estona que us espero,
benvinguts a Balenyà!*

El centre històric de Sant Fruitós de Balenyà és el santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda, antiga parròquia del poble. L'any 1083 el bisbe Seniofred de Lluçà va consagrar el temple dedicat a sant Fruitós que, a mitjan segle XIII, ja tenia un altar dedicat a «Santa Maria de les Dones». L'església actual conserva una bona part dels murs romànics, com també del campanar, al qual fou afegit un nou pis en el segle XV. En 1654 l'església fou saquejada i incendiada pels francesos, que destruïren la imatge de la Mare de Déu.

El nom actual de Santa Maria de l'Ajuda prové del segle XVIII, quan la població venia a demanar a la Verge protecció en cas d'una epidèmia de pesta. La imatge actual és reconstrucció de l'antiga, destruïda pels francesos. Durant la guerra civil la imatge patí una gran destrucció, fins a l'extrem de salvar-se únicament el cap. Més endavant es reconstruí la imatge gràcies a l'aportació de fusta de Guinea Equatorial que va fer un feligrès retornat d'aquella terra.

Des de mitjan del segle XX, la imatge de la Mare de Déu presideix el retaule major i el culte a sant Fruitós i la seu parroquial es van traspasar al poble.

«Bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant»

Santíssima Trinitat / Cicle B

Lectura del llibre del Deuteronomi

Moisés digué al poble: «Recorre totes les èpoques que t'han precedit, des del dia que Déu creà l'home sobre la terra; investiga d'un cap a l'altre del cel, a veure si mai ha succeït un fet tan gran com aquest, si mai s'ha sentit dir que un poble hagi escoltat la veu de Déu que li parlés d'enmig del foc, com tu l'has escoltada, i hagi continuat amb vida; si mai s'ha sentit dir que cap déu hagi intentat anar a treure per a ell un poble que vivia en poder d'un altre, combatent contra l'opressor amb senyals i prodigis, amb mà forta i braç poderós, amb fets esglaiadors i extraordinaris, com el Senyor, el vostre Déu, ho ha fet per vosaltres a Egipte, i vosaltres ho heu vist amb els vostres ulls. Reconeix avui que el Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre; recorda-ho sempre en el teu cor. Compleix els seus decrets i els seus manaments que jo et dono avui, perquè siguis feliç amb els teus descendents, i visquis molts anys en el país que el Senyor, el teu Déu, et dona per sempre.»

(4,32-34.39-40)

Salm responsorial

Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.

(Salm 32)

Lectura de la carta de Sant Pau als cristians de Roma

Germans, tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!» Així l'Esperit s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que sofrim amb ell per arribar a ser glorificats amb ell.

(8,14-17)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, els onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'l es prosternaren. Alguns, però, dubtaren. Jesús s'hi acostà i els digué: «Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del

Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.»

(28,16-20)

«Reconeix avui que el Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre; recorda-ho sempre en el teu cor. Compleix els seus decrets i els seus manaments»

Comunió i diferència

Joan Mir i Tubau, prev.

Avui celebrem la solemnitat de la Santíssima Trinitat, el misteri central de la fe i de la vida cristiana. En les lectures hi ha traces de l'ésser trinitari de Déu. I és a partir de la Paraula de Déu que els primers concilis, els Pares de l'Església i el sentit de la fe del poble cristià van arribar, al llarg dels quatre primers segles del cristianisme, a formular el dogma de la Santíssima Trinitat, que resumim dient: «Un sol Déu en tres Persones: Pare, Fill i Esperit Sant.»

Per a elaborar aquest dogma de fe i explicar-lo va caldre utilitzar paraules i conceptes filosòfics de l'època i aplicar-los a la fe. Se'ns fa difícil, avui, de proclamar i explicar que «el Pare engendra el Fill, el Fill és engendrat pel Pare, l'Esperit Sant procedeix del Pare i del Fill». En canvi, se'ns fa més planer de parlar de la Trinitat amb un llenguatge descriptiu: el Pare és el Creador, el Fill és el Redemptor i l'Esperit Sant és el Santificador; o bé: el Pare és el qui estima, el Fill el qui és estimat i l'Esperit Sant és l'amor.

Per a acostar-nos a tots els misteris cristians —que són inaccessibles a la raó humana tota sola— és savi escoltar el consell de sant Agustí: «Creu per a comprendre, i comprèn per a creure.» I contemplant amb fe el misteri de la Santíssima Trinitat comprenem que entre les tres persones divines hi ha una relació de comunió perfecta i, al mateix temps, són distintes entre elles. Comunió i diferència que haurien de guiar les relacions entre nosaltres, per tal de transformar en vida la nostra fe en la Trinitat.

La imatge

Compartiment central del retaule de la Santíssima Trinitat de la basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa. Gabriel Guàrdia. 1501-05

L'acció amorosa de Déu envers la humanitat ens ha permès d'entrellucar l'esclat de vida de la seva intimitat. Déu és una comunitat càlida de tres persones en la més perfecte unitat. Jesucrist és el Fill estimat del Pare que ha estat enviat al món. Exalçat a la dreta del Pare, ens ha comunicat l'Esperit Sant.

Agenda

Lit. hores: Setmana I

1 dilluns

—Sant Justí, màrtir (s.II)
Tobit 1,3;2,1a-8 / Salm 111 /
Marc 12,1-12

2 dimarts

—St. Marcel·lí i st. Pere, màrtirs (*303)
Tobit 2,10-23 / Salm 111 /
Marc 12,13-17

3 dimecres

—Sant Carles Luanga i companys,
màrtirs (*1886)
—Santa Clotilde, reina (474-545)
Tobit 3,1-11.24-25 / Salm 24 /
Marc 12,18-27

4 dijous

—Sant Francesc de Caracciolo, pre-
vere (1563-1608)
—Santa Noemí i Rut
Tobit 6,10-11a;7,1.9-17;8,4-10 /
Salm 127 / Marc 12,28b-34

5 divendres

—Sant Bonifaci, màrtir (680-754)
Tobit 11,5-17 / Salm 145 /
Marc 12,35-37

6 dissabte

—St. Norbert, arquebisbe (1080-1134)
—Beat Josep M. Peris Polo, prevere i
màrtir (1889-1936)
Tobit 12,1.5-15.20 / Salm Tobies
13,2.6.7.8. / Marc 12,38-44

7 diumenge del Cos i la Sang de Crist / Cicle B

—Sant Pere de Còrdova, màrtir (*851)
—Sant Robert, abat (*1159)
Èxode 24,3-8 / Salm 115 / Hebreus
9,11-15 / Marc 14,12-16.22-26

Que Déu beneeixi aquesta vallis fecunda del Pirineu

Crònica de la visita pastoral a l'arxiprestat del Ripollès (i V) - Joan Casas, prev.

Sant Bernabé de Tenes

El diumenge 11 de gener es féu la visita pastoral a aquesta parròquia. El senyor rector, Mn. Melitó Tubau, esperava el senyor bisbe al cim del turó. La gent hi acudí i el dia assolellat hi acompanyà.

Sant Julià de Vallfogona

En la missa estacional hi hagué tres confirmacions i l'església s'omplí de gent. En l'homilia es parlà del baptisme i de la confirmació. S'exhortà a ser fidels a les seves promeses: «que tots puguem escoltar un dia la veu del Pare que ens diu a cada un de nosaltres: "Ets el meu fill, el meu estimat, en tu m'he complagut."» Sol radiant a la rotida. Satisfacció de poder-se saludar i conversar amb el Pastor. Comiat

agradós, després d'haver admirat les pintures del santuari de Maria Santíssima de la Salut, que actualment fa d'església parroquial. Mossèn Melitó vetlla les esquerdes, atent sempre a les coses pràctiques. Que Déu beneeixi aquesta vallis fecunda del Pirineu.

Sant Pau de Segúries

Última parròquia visitada. El senyor rector, Mn. Lluís Caralt, ens ha rebut a l'església. Missa estacional i, abans d'anar a visitar malalts, mossèn Lluís ens ensenyà les obres de restauració de l'església vella i el magnífic centre de colònies fet a la rectoria. Ha descobert que la inscripció llatina de la campana es de 1340. Amb el vent fort i neu blanquíssima als cims del Pirineu ens acomiadàvem, ja post el sol.

Necrològica

Mn. Joan Farràs i Tort

Va néixer a Muntanyola el dia 5 de gener de 1926 i va rebre l'orde del presbiterat el 25 de juny de 1950. Havia exercit el seu ministeri de prevere com a vicari de les parròquies de Sant Genís de Taradell i Sant Joan de les Abadesses; com a regent de la parròquia de Sant Martí de Granera i com a ecònom de la parròquia de Sant Miquel de Terradelles. Fou també capellà mestre de l'escola parroquial de Sant Feliu Sasserra. Des del desembre de 1958 era rector de Sant Vicenç, amb la seva església del Burés, i de Sant Cristòfol de Castellbell. Va morir a Manresa el proppassat Dijous Sant a l'edat de vuitanta-nou anys.

Joan Farràs és autor de diversos llibres de poesies, algunes tractant la guerra civil, i va formar un tàndem amb el mestre Francesc Vila i Gimferrer, músic i compositor de Castellbell. Ambdós van posar el text i la música, respectivament, del famós «Nadal, llum i misteri».

Celebren la Pasqua ortodoxa al santuari de la Mare de Déu de la Gleva

Carles Izquierdo, prev.

Eren romanesos, colònia molt nombrosa a la comarca, i varen omplir el santuari de gom a gom, fins ocuparen les tribunes; era la nit de l'11 al 12 d'abril, i a les dotze el P. Adrià començà la celebració amb la proclamació dels textos evangèlics que anuncien la resurrecció del Senyor; aquesta primera part, certament, llarga i solemne. Segons explicava el celebrant, aquesta part pròpiament es fa a l'exterior, però per raons pràctiques es va optar per fer-la a l'interior; si observeu la fotografia, hi ha un altar improvisat en el passadís central, es veu el celebrant amb ornaments vermells i amb un «diaca» assistent amb ornaments blavosos i un ciri que va aguantar

encès durant tota la celebració; els fidels, tots també aguantant un ciriet, que igualment varen tenir encès fins al final.

Com em va fer pensar que un poble que durant tants anys va estar sotmès al comunisme hagi conservat la seva fe! Fe que, en definitiva, és la mateixa que la nostra; si hi ha alguna diferència teològica, és mínima; dissortadament causes polítiques varen ocasionar la separació. Entre els assistents, molts joves, matrimonis joves amb els fillets... i varen improvisar llitets en els mateixos bancs... Una experiència que em marcà per a bé.

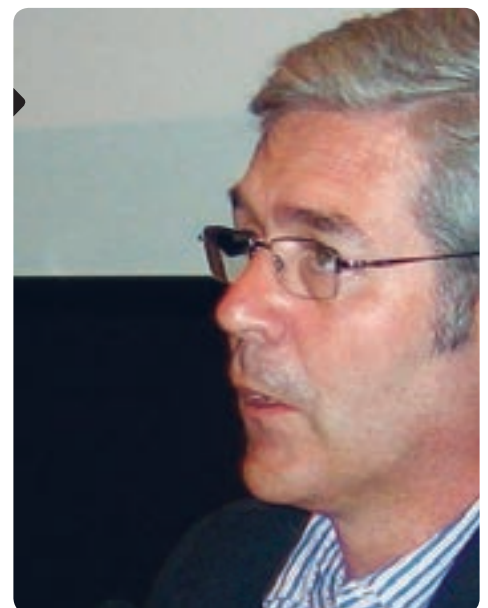
Jornada Sacerdotal de fi de curs

El propinent dilluns 8 de juny tindrà lloc al Seminari Diocesà la Jornada Sacerdotal de fi de curs. En la carta d'invitació a tot el clergat, el bisbe afirma que «és una nova oportunitat per a enfortir els lligams de comunió fraternal que ens és donada en el sagrament de l'orde rebut. Trobar-nos tots junts en la formació, la pregària i la convivència ha de ser per a tots i cada un de nosaltres una necessitat per a fer palesa la nostra fraternitat». L'horari serà el següent:

A les onze del matí, conferència: «Què espera la societat de l'Església, avui?», a càrrec del periodista i escriptor Antoni Puigverd.

A la una del migdia, eucaristia, votiva de Crist, gran sacerdot per sempre.

A les dues, dinar de germanor.

Ser evangelitzats pels presos: curs Alpha a la presó

Delegació d'Evangelització i Apostolat Seglar del bisbat de Solsona - Mercedaris

Tot just despuntava la primavera que s'acomplia un somni que feia temps que teníem en el cor, el de portar l'anunci de l'Evangeli a la presó, als captius, als sense llibertat, als qui han perdut l'esperança, als oblidats de la nostra societat. Per primera vegada al nostre país, l'evangelització a través d'Alpha arribava a una de les nostres presons. Totes les portes es varen obrir per tal de dur a terme aquest projecte que en altres països ja fa temps que el govern ha reconegut com a transformador de vides i molt efectiu per a la reinserció de presos.

El 9 de març començava el curs Alpha a la presó de joves de Quatre Camins, a Granollers. Trenta joves de divuit a vint-i-tres anys venien a conèixer aquesta proposta d'evangelització que fa més de trenta anys va néixer a Londres i que en el bisbat de Solsona duem a terme des de ja fa sis anys. L'experiència els va agradar, es varen sentir embolcallats per l'acolliment de l'equip de voluntaris que duem a terme aquest curs; dotze som els qui ens hem sentit cridats a fer realitat l'Evangeli de Mateu: «era a la presó, i vinguéreu a veure'm». Després del primer dia, la llista per a poder accedir al curs es va incrementar, altres nois volien també venir atrets per l'experiència dels seus companys, però l'espai i les normes penitenciàries no ho permetien.

Els nois fan un esforç el dia d'Alpha per posar-se la seva millor roba, es pentinen acuradament i arriben amb un gran somriure; cada dilluns a dos quarts de dues del migdia les portes de la presó es van obrint i els presos, per mòduls, van arribant al lloc de la trobada per dinar plegats amb nosaltres, escoltar una xerrada basada en el cristianisme i compartir en grups petits el que els ha suggerit el que han sentit. De mica en mica, setmana rere setmana, van sorgint emocions contingudes, dolor, incomprensió, i preguntes, moltes preguntes entorn del sentit de les seves vides.

És impressionant i roba el cor copsar com més d'un d'aquests nois, marcats per la duresa de la seva vida des de la infantesa, es posen a plorar en escoltar que un dia algú, Jesús, va morir per ells, per amor, i que malgrat el que hagin fet en la seva vida, són un bonic pensament de Déu. Com diu el papa Francesc: «Per què ell i no jo? Mereixo jo més que ell estar allà? Per què ell ha caigut i jo no? És un misteri que ens acosta a ells. Cap cel·la no és tan aïllada per a excloure el Senyor, cap: ell és allà, plora amb ells, treballa amb ells, espera amb ells. El seu amor patern i matern arriba a tots els llocs. Prego perquè cada un d'ells obri el cor a aquest amor del Senyor.»

Ens ha mogut la passió de portar l'Evangelí a la presó i, de fet, som evangelitzats per aquests nois; aprenem a rebre de la seva humilitat, per tal de descobrir que l'amor t'obre a la sorpresa, i el nostre Déu és el Déu de les sorpreses. Aquesta és la teologia de la llàgrima a la qual ens està cridant el sant pare Francesc.

El P. Josep M. Carod, director del Secretariat de Pastoral Penitenciària de les tres diòcesis de Barcelona, i capellà de la presó de joves, és qui com a mercedari i juntament amb la Delegació d'Evangelització ha acollit aquest projecte i ens comparteix la seva experiència: «Encara estem en les primeres sessions del curs Alpha per a presos. Tot just n'han passat quatre, però cada dia el Senyor ens sorprèn amb quelcom diferent i cada vegada més intens. Amb aquest són divuit anys de servei com a capellà catòlic a la presó de joves. En aquests

anys moltes, moltes experiències precioses m'ha regalat el Senyor; però davant el curs Alpha no puc sinó dir que és un preciós regal cada setmana. I cada vegada més profund. Els joves presos saben i senten que són estimats, valorats, respectats. I davant tanta gratuïtat surt el ser generosos com una resposta habitual. Oients de la Paraula... Famolencs de la Paraula! I escolten, aprofundeixen i exterioritzen. Comparteixen la vida: les paraules amables, o el plor esquinçat pel dolor. L'abraçada amiga o la mirada que acull. El silenci en la pregària i la profunda reflexió que comparteixen. Les dues hores de cada sessió és un viure intensament emocions i sentiments, i el més important: descobrir l'acció del Senyor que va modelant de mica en mica atuell nous sortits de "les despulles" de la presó. Aquest és el gran miracle. És l'acció del Pare Déu en els seus fills! Gràcies, Senyor, pel regal d'Alpha!»

El llibre

«Alborada», una reflexió espiritual matinal

RNE

rne

Cada matí, quan falten cinc minuts per a les sis i just abans que comenci el primer diari radiofònic, s'ofereix a tots els oients de Ràdio Nacional d'Espanya (Ràdio 1) un petit espai de reflexió espiritual titulat «Alborada». L'espai no dura ni tres minuts i és una manera de començar el dia amb reflexions tretes de l'evangelí del dia, la litúrgia, fets solidaris o pensaments humanitaris. En la seva presentació es defineix com un espai «en què s'intenta oferir cada matinada als oients un punt de vista sobre la vida que animi a començar, o a continuar, els treballs amb el desig de servir millor la societat».

«Alborada» forma part de les concessions de l'emissora estatal a la Conferència Episcopal, i n'és responsable el secretari de la seva Comissió de Mitjans de Comunicació. Les paraules les solen dirigir alguns sacerdots de diferents punts de la geografia espanyola.

En nom de la Santíssima i Indivisa Trinitat...

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'últim concili provincial Tarraconense es va desenvolupar del 21 de gener al 4 de juny de 1995. S'escau, doncs, el vintè aniversari de la seva celebració. El temps en què aquest es va desenvolupar fou un moment de gràcia intensa, en el qual els bisbes de les Esglésies amb seu a Catalunya van escoltar que els deia l'Esperit Sant per al bé de l'Església i la glòria de Déu.

Un concili eclesial, de fet, sols pot ser entès quan es fa en nom de la Santíssima Trinitat. Tant en l'edicte d'indició com en el decret de convocatòria apareixia clarament aquesta realitat: «En nom de la Santíssima i Indivisa Trinitat, Pare, Fill i Esperit Sant. Amén.» I és també amb aquesta idèntica reconeixença i glorificació del Déu únic i veritable que les Esglésies que pelegrinem en aquesta terra, vint anys després, hem d'acollir la reflexió i les propostes que ens foren donades.

Sempre l'objectiu d'un concili provincial és expressar la comunió de les Esglésies en la mateixa fe, esperança i caritat. Els lligams de comunió porten a compartir els reptes i a cercar els camins que l'Esperit vol per a l'Església en un moment concret i en una terra concreta. Havien passat trenta anys del Concili Ecumènic Vaticà II i l'Es-

glésia havia emprès una tasca de posada al dia en moltes qüestions. El magisteri il·luminador del successor de sant Pere havia acompanyat l'Església en el seu *aggiornamento*, tant el del beat Pau VI com el de sant Joan Pau II. El Concili Provincial volia ser fidel a les decisions i intuïcions del Concili Vaticà II.

El temes escollits per al Concili Provincial i, al mateix temps, com a pals de pal·ler de les resolucions foren quatre: l'anunci de l'Evangeli en la nostra societat; la Paraula de Déu i els sacraments de les nostres Esglésies; la sol·licitud de les nostres Esglésies pels més pobres i marginats; la comunió eclesial i la coordinació interdiocesana. Moltes foren les propostes que es van aprovar i que, tant en el conjunt del treball interdiocesà com en cada Església particular, s'han anat aplicant. Molt s'ha fet i molt resta per fer. Aquest és el treball continu de renovació de l'Església en resposta als reptes que la fidelitat a l'Evangeli ens demana.

A vint anys del Concili Provincial Tarraconense del 1995 ens cal tenir una mirada agraïda a tots el qui el feren possible. Ens cal recordar especialment el bisbe Josep Maria Guix i, amb ell, tots els qui hi van participar, tant preveres com religiosos i laics.

